

Czesław Miłosz

Ze szkodą

Jak najmniej szkodzić. O to zabiegałem.
Choć mało znaczy tutaj nasza wola.
Dosyć połączyć dwa słowa, już biegną,
Chwytają, niosą na obrzęd plemienny.
Piszmy dla siebie, dla paru przyjaciół,
Żeby umilić wiosenną majówkę:
Tak się zaczyna. A później sztandary,
Wrzaski, proroctwa, obrona barykad.
Mój wielki patron zrobił wiele złego.
Lepiej by został przy swoich balladach,
No i sonetach. Nikt mu nie powiedział:
Już dosyć, przestań. Wzięli ich sumieniem,
I prowadzili, trzymając za ręce.
Czy my rodzimy się dla mitologii?
I czy naprawdę dla własnego życia?
Co za demonizm w naturze języka,
Że można zostać tylko jego sługą!

I ja szkodziłem, może mniej niż inni.
W przebraniach, maskach, nierozpoznawalny,
Niejednoznaczny. Już to jest ochroną
Przed recytacją na dorocznym święcie.

To, 2000